ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 8ης Οκτωβρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-228/97 P,

Hedwig Kuchlenz-Winter, διαζευγμένη σύζυγος πρώην υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Kehlen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπουμένη από τον Dieter Rogalla, δικηγόρο Sprockhövel, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των δικηγόρων Decker, Braun & Wagner, 16, avenue Marie-Thérèse,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 16 Απριλίου 1997 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-66/95, Kuchlenz-Winter κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-637), με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον Julian Currall, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Bertrand Wägenbaur, δικηγόρο Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, H. Ragnemalm (εισηγητή) και K. M. Ιωάννου, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Ιουνίου 1997, η Kuchlenz-Winter άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 16ης Απριλίου 1997, Τ-66/95, Kuchlenz-Winter κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-637, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της περί διαπιστώσεως ότι η Επιτροπή υποχρεούται, κυρίως, αφενός, να εξακολουθήσει να της εξασφαλίζει την κάλυψη από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κοινό σύστημα) και, αφετέρου, να κάνει χρήση του δικαιώματός της αναλήψεως πρωτοβουλίας έναντι του Συμβουλίου, προκειμένου να παράσχει στα πρόσωπα που βρίσκονται στην κατάστασή της τη δυνατότητα να τυγχάνουν της καλύψεως από το κοινό σύστημα, επικουρικώς δε, να επισημάνει στη Γερμανική Κυβέρνηση το κενό της εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της υγειονομικής ασφαλίσεως και να της ζητήσει να λάβει τα πρόσφορα μέτρα για την κάλυψη του κενού αυτού.

2 Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, όπως προκύπτουν από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

3 Η αναιρεσείουσα, Γερμανίδα υπήκοος, όταν το 1957 παντρεύτηκε τον Kuchlenz, επίσης Γερμανό υπήκοο, ήταν υπάλληλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα στο Λουξεμβούργο. Το 1958 μετατέθηκε στις Βρυξέλλες στην Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας. Ο σύζυγός της, ο οποίος κατέστη εν τω μεταξύ μόνιμος υπάλληλος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, μετατέθηκε το 1963 στο Λουξεμβούργο. Αφού είχε υπηρετήσει στις Κοινότητες επί χρονικό διάστημα λίγο μεγαλύτερο των επτά ετών, η Kuchlenz-Winter παραιτήθηκε και έπαυσε να είναι άμεσα ασφαλισμένη στο κοινό σύστημα, αλλά παρέμεινε έμμεσα ασφαλισμένη καλυπτόμενη από την ασφάλιση του συζύγου της (σκέψεις 1 και 2 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

4 Με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία κατέστη αμετάκλητη την 1η Απριλίου 1994, το Εφετείο του Λουξεμβούργου έλυσε τον γάμο μεταξύ της προσφεύγουσας και του Kuchlenz. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, οι σύζυγοι συμφώνησαν, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του Bürgerliches Gesetzbuch (γερμανικού Αστικού Κώδικα), που προβλέπουν την αντισταθμιστική κατανομή των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων σε περίπτωση διαζυγίου, να μοιραστούν μεταξύ τους τη σύνταξη γήρατος που λαμβάνει ο Kuchlenz από τις Κοινότητες. Η συμφωνία αυτή επικυρώθηκε από το Ειρηνοδικείο του Λουξεμβούργου (σκέψη 3).

5 Βάσει του άρθρου 72, παράγραφος 1β, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), το οποίο ορίζει ότι ο/η διαζευγμένος/η σύζυγος υπαλλήλου δύναται, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να εξακολουθήσει να καλύπτεται από την υγειονομική ασφάλιση για χρονικό διάστημα ενός έτους το πολύ από την ημερομηνία κατά την οποία ο γάμος λύθηκε αμετακλήτως, η προσφεύγουσα συνέχισε να λαμβάνει ασφαλιστικές παροχές από το κοινό σύστημα (σκέψη 4).

6 Η Kuchlenz-Winter, ως κάτοικος Λουξεμβούργου, έχει επίσης δικαίωμα καλύψεως από το σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που προβλέπει η λουξεμβουργιανή νομοθεσία (σκέψη 5).

7 Αντιθέτως, δεδομένου ότι δεν έχει συμπληρώσει στη Γερμανία τις αναγκαίες ασφαλιστικές περιόδους, δεν έχει δικαίωμα καλύψεως από το σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που προβλέπει η γερμανική νομοθεσία. Επί πλέον, δεν

πληροί τις προϋποθέσεις για την εθελουσία υπαγωγή της στο σύστημα αυτό και, ενόψει του ότι πάσχει από σοβαρή ασθένεια, τα ιδιωτικά ταμεία υγειονομικής ασφαλίσεως αρνούνται να την ασφαλίσουν (σκέψη 5).

8 Στις 7 Φεβρουαρίου 1994, η Kuchlenz-Winter υπέβαλε ενώπιον του Κοινοβουλίου και της Επιτροπής αιτήσεις, καλώντας τα δύο κοινοτικά όργανα να λάβουν απόφαση επιτρέπουσα τη συνέχιση της καλύψεώς της από το κοινό σύστημα για χρονικό διάστημα πέραν του ενός έτους που προβλέπει το άρθρο 72 του ΚΥΚ. Αφού η Επιτροπή απέρριψε σιωπηρώς την αίτησή της, η αναιρεσείουσα υπέβαλε στις 26 Ιουλίου 1994 διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής, την οποία η Επιτροπή απέρριψε με έγγραφο της 11ης Ιανουαρίου 1995 (σκέψεις 6 έως 8).

9 Στις 24 Φεβρουαρίου 1995, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου.

Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

10 Κατ' αρχάς, το Πρωτοδικείο απέρριψε ένσταση περί απαραδέκτου της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία η προσφυγή έπρεπε να ασκηθεί κατά του Κοινοβουλίου και όχι κατά της Επιτροπής. Συναφώς, το Πρωτοδικείο βασίστηκε, αφενός, στο γεγονός ότι η Επιτροπή, με το από 11 Ιανουαρίου 1995 έγγραφό της, δεν είχε ισχυριστεί ότι ήταν αναρμόδια και, αφετέρου, στον σημαντικό ρόλο της Επιτροπής στη διαχείριση του κοινού συστήματος (σκέψεις 28 έως 33).

11 Ακολούθως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το αίτημα περί διαπιστώσεως ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εξακολουθήσει τη διατήρηση της καλύψεως της αναιρεσείουσας από το κοινό σύστημα ήταν παραδεκτό (σκέψη 35).

12 Δεδομένου ότι ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να απευθύνει εντολές στα κοινοτικά όργανα, το Πρωτοδικείο ερμήνευσε πάντως το αίτημα αυτό υπό την έννοια ότι σκοπεί στην ακύρωση των πράξεων της Επιτροπής περί απορρίψεως της αιτήσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα για να εξακολουθήσει να είναι ασφαλισμένη στο κοινό σύστημα (σκέψη 24).

13 Προς θεμελίωση του αιτήματος αυτού, η αναιρεσείουσα προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου τέσσερις λόγους, αντλούμενους από την παραβίαση του καθήκοντος προνοίας, της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων, της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και από το ότι υφίσταται αυτοτελές δικαίωμα συντάξεως.

14 Ως προς τον πρώτο λόγο, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι το καθήκον προνοίας ισχύει εντός του πλαισίου των ισχυόντων κανόνων και ότι, συγκεκριμένα, το καθήκον αυτό δεν παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να ζητήσει από τα κοινοτικά όργανα και να επιτύχει διαφορετικό αποτέλεσμα από αυτό που απορρέει από διατάξεις των οποίων η έννοια είναι σαφής. Επειδή η σαφήνεια του άρθρου 72, παράγραφος 1β, του ΚΥΚ είναι δεδομένη, το Πρωτοδικείο αποφάσισε ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επιτύχει τη διατήρηση της καλύψεώς της από το κοινό σύστημα πέραν της προβλεπομένης από τη διάταξη αυτή χρονικής περιόδου επικαλουμένη το καθήκον προνοίας (σκέψη 43). Επομένως, ο πρώτος λόγος απορρίφθηκε.

15 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η Kuchlenz-Winter ισχυρίστηκε ότι το δικαίωμά της να κυκλοφορεί ελεύθερα εντός της Κοινότητας περιορίζεται σοβαρά λόγω του ότι αν εγκαταλείψει το Λουξεμβούργο θα απολέσει τη μόνη υγειονομική κάλυψη που διαθέτει.

16 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι, κατά το άρθρο 8 Α της Συνθήκης ΕΚ, η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων υπόκειται στους περιορισμούς και τις προϋποθέσεις που καθορίζονται, μεταξύ άλλων, από το παράγωγο δίκαιο. Το Πρωτοδικείο τόνισε ότι, για τα πρόσωπα τα οποία, όπως η Kuchlenz-Winter, δεν είναι εν ενεργεία εργαζόμενοι, η ύπαρξη υγειονομικής ασφαλίσεως δεν αποτελεί, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, συνέπεια του δικαιώματος της ελεύθερης κυκλοφορίας (σκέψεις 47 και 48).

17 Το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι το ζήτημα της καλύψεως της προσφεύγουσας από σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως, του οποίου αυτή θα μπορούσε να τύχει κατοικώντας στη χώρα καταγωγής της, δεν άπτεται της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας, όπως τη θεσπίζει η Συνθήκη και τη θέτει σε εφαρμογή το παράγωγο δίκαιο (σκέψη 50). Επομένως, και ο λόγος αυτός, επίσης, απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο.

18 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η Kuchlenz-Winter υποστήριξε ότι η άρνηση παροχής προς αυτήν του ευεργετήματος της υγειονομικής ασφαλίσεως στο πλαίσιο του κοινού συστήματος συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον τα πρώην μέλη της Επιτροπής, του Δικαστηρίου, του Πρωτοδικείου και του Ελεγκτικού Συνεδρίου εξακολουθούν να καλύπτονται από το κοινό σύστημα, εφόσον δεν καλύπτονται από άλλο δημόσιο σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως [κανονισμός (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 2426/91 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, για την τροποποίηση του κανονισμού 422/67/ΕΟΚ — 5/67/Ευρατόμ σχετικά με τον καθορισμό του καθεστώτος χρηματικών απολαυών του Προέδρου και των μελών της Επιτροπής, του Προέδρου, των δικαστών, των γενικών εισαγγελέων και του γραμματέα του Δικαστηρίου, καθώς και του Προέδρου, των μελών και του γραμματέα του Πρωτοδικείου, και του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2290/77 σχετικά με τον καθορισμό του καθεστώτος χρηματικών απολαυών των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου (ΕΕ L 222, σ. 1)].

19 Ως προς το σημείο αυτό, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως παραβιάζεται οσάκις δύο κατηγορίες προσώπων, των οποίων η πραγματική και νομική κατάσταση δεν εμφανίζει ουσιώδεις διαφορές, αντιμετωπίζονται διαφορετικά (σκέψη 55). Εν προκειμένω, έκρινε ότι, επειδή η σχέση που συνδέει τους υπαλλήλους προς τα κοινοτικά όργανα δεν περιορίζεται χρονικώς, η κατάσταση των υπαλλήλων δεν είναι η ίδια με την κατάσταση των προσώπων που αφορά ο κανονισμός 2426/91, των οποίων η εντολή περιορίζεται χρονικώς (σκέψεις 56 και 57). Το Πρωτοδικείο κατέληξε, επομένως, ότι δεν υπήρχε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

20 Με τον τέταρτο και τελευταίο λόγο ακυρώσεως, η Kuchlenz-Winter υποστήριξε ότι το δικαίωμά της επί του ημίσεος της συντάξεως γήρατος του πρώην συζύγου της, το οποίο απορρέει από τον γερμανικό νόμο περί διαζυγίων, της παρείχε αυτοτελές δικαίωμα συντάξεως οπότε η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να της χορηγήσει το ευεργέτημα της καλύψεως από το κοινό σύστημα.

21 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το πεδίο εφαρμογής του κοινού συστήματος υπάγεται στην αρμοδιότητα του κοινοτικού νομοθέτη και ότι μια απόφαση δικαστηρίου κράτους μέλους δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την απονομή ιδιότητας της οποίας οι προϋποθέσεις κτήσεως προβλέπονται από κοινοτικές πράξεις (σκέψη 64). Δεδομένου ότι η Kuchlenz-Winter δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις αποκτήσεως συντάξεως που προβλέπονται από τον ΚΥΚ (σκέψεις 61 έως 63), ο τελευταίος αυτός λόγος ακυρώσεως απορρίφθηκε.

Η αίτηση αναιρέσεως

22 Με την αίτησή της η Kuchlenz-Winter ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα των δύο βαθμών. Υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν εκτίμησε ορθώς τα νομικά ζητήματα που τέθηκαν με τους τέσσερις λόγους ακυρώσεως της προσφυγής.

23 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο, κυρίως, να κρίνει την αίτηση αναιρέσεως προδήλως απαράδεκτη βάσει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του και, επικουρικώς, να την κρίνει προδήλως αβάσιμη. Η Επιτροπή ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

24 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

25 Επί πλέον, κατά το άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο. Το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας διευκρινίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλομένους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

26 Από τις δύο αυτές διατάξεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει επακριβώς τα βαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζεται η αίτηση αυτή.

27 Κατά πάγια νομολογία, δεν πληροί την προϋπόθεση αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα αναπαραγωγή των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό. Πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, σύμφωνα με το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του τελευταίου (διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 1994, C-26/94 P, Χ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4379, σκέψη 13).

28 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο σχετικά με την παραβίαση του καθήκοντος προνοίας, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε την υποχρέωση του κοινοτικού δικαστή να προάγει την εξέλιξη του δικαίου. Εν τούτοις, δεν αναφέρει το έρεισμα της φερομένης αυτής υποχρεώσεως ούτε εκθέτει σαφώς το περιεχόμενό της. Αφενός, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η υποχρέωση έπρεπε να οδηγήσει το Πρωτοδικείο στην τροποποίηση της ισχύουσας κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως για να της δώσει τη δυνατότητα τύχει εφαρμογής του κοινού συστήματος ασφαλίσεως. Αφετέρου, ισχυρίζεται ότι ο κοινοτικός δικαστής οφείλει, δυνάμει της υποχρεώσεως αυτής, να επισημάνει στα κοινοτικά όργανα τα κενά και τις αδυναμίες της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, προκειμένου να τα ωθήσει στην τροποποίηση της κανονιστικής αυτής ρυθμίσεως.

29 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι τα κοινοτικά όργανα υποχρεούνται να ενεργούν εντός των ορίων των εξουσιών που τους παρέχονται από τις κοινοτικές πράξεις και ότι δεν απόκειται στον κοινοτικό δικαστή να τροποιήσει την ισχύουσα κοινοτική κανονιστική ρύθμιση. Επί πλέον, δεν υφίσταται υποχρέωση για τον κοινοτικό δικαστή να διατυπώσει τη γνώμη του ως προς το σκόπιμο της τροποποιήσεως της κανονιστικής αυτής ρυθμίσεως. Ο πρώτος λόγος είναι, επομένως, προδήλως αβάσιμος.

30 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και παραμονής επί του εδάφους των κρατών μελών υφίσταται άνευ όρων και ότι το δικαίωμα αυτό δεν μπορεί να περιορίζεται από το γεγονός ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν έχει ακόμη θεσπίσει κανονιστική ρύθμιση αφορώσα την κατηγορία των προσώπων στην οποία η ίδια ανήκει. Επί πλέον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι περιορισμός του αμφισβητουμένου δικαιώματος συνιστά άμεση ή έμμεση δυσμενή διάκριση σε βάρος των γυναικών.

31 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα περιορίζεται κυρίως στην επανάληψη των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου. Επί πλέον, δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα προς απόδειξη ότι αυτό εφάρμοσε εσφαλμένα το δίκαιο διαπιστώνοντας ότι αυτή δεν μπορεί να επικαλείται την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων για να εξακολουθήσει να καλύπτεται από το κοινό σύστημα εφόσον δεν πληροί πλέον τις προϋποθέσεις ασφαλίσεως. Επομένως, ο δεύτερος λόγος είναι προδήλως απαράδεκτος.

32 Ως προς τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, σχετικά με την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, η αναιρεσεσίουσα εμμένει στον ισχυρισμό ότι δεν υφίσταται θεμελιώδης διαφορά μεταξύ των υπαλλήλων και των προσώπων που διέπονται από τον κανονισμό 2426/91, δεδομένου ότι οι σχέσεις που συνδέουν την τελευταία αυτή κατηγορία προσώπων με τα όργανα μπορούν να συντέμνονται για διαφόρους λόγους και ότι το ίδιο ισχύει για τους υπαλλήλους.

33 Ως προς το σημείο αυτό, διαπιστώνεται ότι η προβαλλομένη από την αναιρεσείουσα επιχειρηματολογία δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την οποία η κατάσταση των υπαλλήλων δεν είναι η ίδια με αυτήν των προσώπων που διέπονται από τον κανονισμό 2426/91, των οποίων η εντολή περιορίζεται χρονικώς, και ότι επομένως δεν υφίσταται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Συνεπώς, ο λόγος αυτός είναι προδήλως αβάσιμος.

34 Τέλος, με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, που αντλείται από την ύπαρξη αυτοτελούς δικαιώματος συντάξεως υπέρ αυτής, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο κακώς βασίστηκε στις αποφάσεις που εξεδόθησαν στο πλαίσιο του διαζυγίου της, ενώ το έρεισμα του εν λόγω δικαιώματος αποτελεί η αντισταθμιστική κατανομή των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που προβλέπει το Bürgerliches Gesetzbuch. Επί πλέον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η Κοινότητα αναγνώρισε ήδη το δικαίωμα αυτό, εξακολουθώντας να της καταβάλλει μέρος της συντάξεως γήρατος του πρώην συζύγου της.

35 Διαπιστώνεται συναφώς ότι το ερώτημα αν η αντισταθμιστική κατανομή των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων απορρέει από απόφαση εθνικού δικαστηρίου, από απόφαση μεταξύ των συζύγων ή αν αυτή απορρέει άμεσα από την εθνική νομοθεσία δεν έχει καθοριστική σημασία για την εκτίμηση του προβαλλομένου λόγου. Η εν λόγω κατανομή της συντάξεως δεν θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα την παροχή στην αναιρεσείουσα συνταξιοδοτικού δικαιώματος που εξαρτάται από προϋποθέσεις προβλεπόμενες στον ΚΥΚ. Το γεγονός ότι η σύνταξη καταβάλλεται απευθείας στην αναιρεσείουσα από τα κοινοτικά όργανα δεν οδηγεί σε άλλο συμπέρασμα. Ο τέταρτος λόγος είναι, επομένως, προδήλως αβάσιμος.

36 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να κριθεί εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

37 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Για τους λόγους που αναφέρει το Πρωτοδικείο, δηλαδή ότι η προσφυγή σκοπεί στην ακύρωση πράξεως καταργούσας δικαιώματα τα οποία η προσφεύγουσα αντλούσε από τον ΚΥΚ λόγω του ότι ήταν σύζυγος μονίμου υπαλλήλου, η διαφορά εμπίπτει στο άρθρο 70 του ιδίου κανονισμού, σύμφωνα με το οποίο τα κοινοτικά όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται στο πλαίσιο των προσφυγών των υπαλλήλων τους. Εντούτοις, δυνάμει του άρθρου 122, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, το άρθρο 70 δεν εφαρμόζεται στις αιτήσεις αναιρέσεως που ασκούνται από μόνιμο υπάλληλο ή το λοιπό προσωπικό κοινοτικού οργάνου κατ' αυτού. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει επομένως να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 8 Οκτωβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τέταρτου τμήματος

P. J. G. Kapteyn